

Burmistrz Miasta Braniewa
ul. Kościuszki 111
14-500 Braniewo

Braniewo, dnia 21.11.2022 r.

FN.3120.2.2022.PC

.....
.....
.....

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Na podstawie art. 14 c i art. 14 j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (Dz.U z 2021r , poz. 1540 z póź. zm.) w związku z art 1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991r o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2022 r, poz. 1452 ze zm.)

organ podatkowy:

stwierdza, że stanowisko Strony przedstawione we wniosku z dnia 18.08.2022r. (data wpływu 24.08.2022r.) w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego **jest nieprawidłowe** w obowiązującym stanie prawnym.

uzasadnienie:

Dnia 24.08.2022r. do Urzędu Miasta Braniewa wpłynęło pismo Strony o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania budowli. Z przedstawionego przez stronę opisu wynika, że Spółka prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obrotu gazami technicznymi. Spółka dysponuje urządzeniami służącymi do wykonywania wskazanej działalności oraz urządzeniami służącymi do filtracji i przeładunku gazów technicznych, które wynajmuje innemu podmiotowi. Działka na której znajdują się urządzenia położona jest na terenie miasta Braniewa i nie jest własnością wnioskodawcy, który korzysta z niej na podstawie umowy najmu zawartej na czas nieokreślony. Strona wymienia urządzenia, które znajdują się na działce tj.:

1. zbiornik filtracyjny A (Nr inwentarzowy BR-604/01/2014);
2. stacja generowania azotu (Nr inwentarzowy BR-313/01/2014);
3. zbiornik filtracyjny B (Nr inwentarzowy BR-604/02/2014);
4. zespół zbiorników filtracyjnych CD (Nr inwentarzowy BR-431/03/2014);
5. kontener/barak (Nr inwentarzowy BR-806/01/2017);
6. zespół zbiorników filtracyjnych EF (Nr inwentarzowy BR-806/04/2019);
7. kontener socjalny (Nr inwentarzowy BR-806/02/2020);
8. kontener socjalny (Nr inwentarzowy BR-806/03/2020);
9. zbiornik na paliwo 5000 L (Nr inwentarzowy BR-603/01/2021);
10. zbiornik na paliwo 5000 L (Nr inwentarzowy BR-603/02/2021).

Wnioskodawca informuje przy tym, iż wymienione urządzenia powstawały w

wyspecjalizowanych zakładach produkcyjnych, w procesie odmiennym od budowlanego. Ich usytuowanie nie stanowiło procesu budowlanego, nie wymagało pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia.

Wskazane urządzenia zostały przywiezione na miejsce w całości i ustawione:

1. na płycie betonowej ułożonej na gruncie, ale w żaden sposób nie związanej z tym gruntem i przymocowane do tej płyty przy tym mocowanie to nie ma charakteru stałego (w przypadku zbiorników filtracyjnych, stacji generowania azotu);
2. na płycie betonowej ułożonej na gruncie, ale w żaden sposób nie związanej z tym gruntem, bez mocowania do tej płyty (w przypadku kontenerów oraz zbiorników paliwa).

Wnioskodawca twierdzi, iż przeniesienia każdego z wymienionych urządzeń w inne miejsce nie wymaga skomplikowanych prac-wystarczające jest dysponowanie odpowiednim sprzętem pozwalającym na uniesienie i przewiezenie konkretnego urządzenia w inne miejsce. Aktualnie wszystkie urządzenia wymienione przez Stronę traktowane są jako budowle i w konsekwencji Strona oblicza i opłaca podatek od nieruchomości w oparciu o przepisy art. 4 ust. 1 pkt 3, art. 5 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (dalej u.o.p.o.l.) oraz § 1 pkt 3 uchwały nr XXIX/290/21 Rady Miejskiej w Braniewie z dnia 24 listopada 2021r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości na terenie miasta Braniewa oraz zwolnienia od podatku od nieruchomości.

Strona podaje w wątpliwość czy urządzenia wymienione we wniosku faktycznie spełniają funkcje budowli. Opiera się przy tym na przepisach prawa budowlanego, które definiują obiekt budowlany jako budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz. U. z 2021r., poz. 2351 z późn. zm., dalej u.p.b.). Strona wskazuje również art. 3 pkt 3 u.p.b. zgodnie z którym budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fotyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Strona twierdzi, że powyższe przepisy nie pozwalają na ustalenie cech konkretnego obiektu, które pozwolą uznać go za budowlę niemniej w doktrynie i judykaturze wskazane są pewne cechy, które obiekt budowlany, a przez to również budowla muszą posiadać. Do takich cech należy m.in. Wytworzenie danej konstrukcji przez człowieka w wyniku procesu budowlanego, wyodrębnienie fizyczne, połączenie z gruntem (na wskazane cechy budowli wskazują: W. Modzelewski, J. Bielawny, M. Unisk, Ustawa z 12.1.1991r. O podatkach i opłatach lokalnych. Komentarz, wyd. 10, Warszawa 2021).

Wnioskodawca powołuje się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 23 marca 2022r. sygn. I SA/GI 69/22, w którym stwierdzono, że: "Trwałe związanie z gruntem nie może być jedynie efektem umieszczenia na fundamencie. Trwale z gruntem jest budynek, którego nie można od gruntu odłączyć bez uszkodzenia jego konstrukcji. W każdym indywidualnym wypadku należy badać, czy dany obiekt stanowi stabilny element przestrzeni. Przy

dokonywaniu tej oceny istotne jest ustalenie, czy dany obiekt stanowi stabilny element przestrzeni. Przy dokonywaniu tej oceny istotne jest ustalenie, czy dany obiekt w sposób standardowy zgodny z ogólnym przeznaczeniem tego obiektu można przenieść w inne miejsce. Istotne też jest, czy przesunięcie obiektu wymaga specjalnych czynności, które nie są wykonywane przy obiektach, które ze swej istoty są konstrukcyjnie przystosowane do przenoszenia w różne miejsca." Strona przytacza również wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 maja 2022r. sygn. III FSK 1763/21 w którego uzasadnieniu czytamy, że: "Wynika z niego w sposób niebudzący wątpliwości, że urządzenia nie są zintegrowane technicznie z fundamentem, jak to trafnie ujęła skarżąca i już ta okoliczność wyklucza możliwość uznania, że urządzenia i fundament stanowią całość techniczno-użytkową, czyli przyjętą przez sąd pierwszej instancji kwalifikację. (...) Według postanowień art. 3 pkt 3 u.p.b., do stosowania którego odsyła ustawa podatkowa, opodatkowaniu podlegają fundamenty pod maszyny i urządzenia. Zgodzić się więc trzeba ze skarżącą, że opodatkowaniu podlegają wyłącznie fundamenty, na których posadowione są omawiane urządzenia. Natomiast odciąg trocin, wentylacja schuko i filtr odciągu trocin nr 6 nie stanowią przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości." Wnioskodawca przywołuje także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 listopada 2019r. sygn. II FSK 2672/18: "Z uwagi na fakt, że urządzenia zlokalizowane w kontenerowych stacjach redukcyjno- pomiarowych nie powstają w procesie budowlanym (pozwolenie budowlane powinno być wydawane jedynie na fundamenty wylewane), ani też nie są trwale związane z fundamentami (są do nich przymocowane w sposób pozwalający na ich łatwy demontaż i wymianę bez konieczności przeprowadzenia prac budowlanych) – nie stanowią one obiektów budowlanych w rozumieniu Prawa budowlanego.

W związku z powyższym Strona wysnuwa pytanie czy

1. zbiornik filtracyjny A (Nr inwentarzowy BR-604/01/2014);
2. stacja generowania azotu (Nr inwentarzowy BR-313/01/2014);
3. zbiornik filtracyjny B (Nr inwentarzowy BR-604/02/2014);
4. zespół zbiorników filtracyjnych CD (Nr inwentarzowy BR-431/03/2014);
5. kontener/barak (Nr inwentarzowy BR-806/01/2017);
6. zespół zbiorników filtracyjnych EF (Nr inwentarzowy BR-806/04/2019);
7. kontener socjalny (Nr inwentarzowy BR-806/02/2020);
8. kontener socjalny (Nr inwentarzowy BR-806/03/2020);
9. zbiornik na paliwo 5000 L (Nr inwentarzowy BR-603/01/2021);
10. zbiornik na paliwo 5000 L (Nr inwentarzowy BR-603/02/2021), nie są związane na stałe z gruntem, a wyłącznie są na nim ustawione, nie stanowią budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a zatem czy od tych urządzeń nie należy obliczać i opłacać podatku od nieruchomości.

Po rozpatrzeniu stanowiska Wnioskodawcy organ zauważył co następuje:

W myśl art. 14b § 1 i 14j Ordynacji podatkowej Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz, (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. W razie negatywnej oceny stanowiska Wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej). W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydający interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego

przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec powyższego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem przedstawienia wyczerpującego stanu faktycznego (zdarzenia prawnego) ustawodawca obciążył Wnioskodawcę, co oznacza, że Wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jaki należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji indywidualnej. Dokonując wykładni przepisu prawa objętego wnioskiem o wydanie interpretacji organ podatkowy wskazuje, że obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości normuje u.o.p.o.l. z dnia 12 stycznia 1991 r. (t.j. Dz. U. z 2019 poz. 1170 ze zm.). Z treści art. 3 ust. 1 u.o.p.o.l. wynika, że „Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3,
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych,
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów,
- 4) **posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części**, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) **wynika z umowy zawartej z właścicielem**, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2

Z przedstawionego stanu faktycznego wynika, że Wnioskodawca jest dzierżawcą działki na której znajdują się jego urządzenia służące do prowadzenia działalności gospodarczej oraz urządzenia służące do filtracji i przeładunku gazów technicznych, które są wynajmowane innemu podmiotowi.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.o.p.o.l. "Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

1. grunty;
2. budynki lub ich części;
3. **budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.**"

Organ podatkowy nie zgadza się z Wnioskodawcą stwierdzającym, iż urządzenia, które są jego własnością nie można zakwalifikować jako budowli, gdyż w przypadku:

1. zbiornik filtracyjny A (Nr inwentarzowy BR-604/01/2014);
2. stacja generowania azotu (Nr inwentarzowy BR-313/01/2014);
3. zbiornik filtracyjny B (Nr inwentarzowy BR-604/02/2014);
4. zespół zbiorników filtracyjnych CD (Nr inwentarzowy BR-431/03/2014);
5. zespół zbiorników filtracyjnych EF (Nr inwentarzowy BR-806/04/2019);
6. zbiornik na paliwo 5000 L (Nr inwentarzowy BR-603/01/2021);
7. zbiornik na paliwo 5000 L (Nr inwentarzowy BR-603/02/2021),

art. 3 pkt 3 u.p.b. stanowi wprost, że wyżej wymienione urządzenia zaliczają się do budowli: "budowla-należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, **zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne,**

oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową."

Z załącznika do u.p.b. „Kategorie obiektów budowlanych” jasno wynika, że kategoria XIX to: **„zbiorniki przemysłowe, jak: silosy, elewatory, bunkry do magazynowania paliw i gazów oraz innych produktów chemicznych”**.

O zbiornikach jako budowli mowa jest również w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 2022 roku, sygn..akt II OSK 1089/21, który stanowi: „Należy wskazać, że przepis art. 3 pkt 3 u.p.b. definiuje pojęcie "budowli" jedynie przez przykładowe (katalog otwarty) wskazanie co może być uznane za budowlę. Zasadniczo jest to każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, w tym zbiornik, budowla ziemna. Ta definicja w żaden sposób nie utożsamia pojęcia "zbiornika" wyłącznie z "silosem". Przede wszystkim jeżeli przepisy prawa nie definiują pojęcia "zbiornik", to stosując zasady wykładni prawa należy uwzględnić językową definicję tego pojęcia. Zgodnie ze słownikową definicją "zbiornik" to naczynie lub urządzenie do zbierania i przechowywania różnych materiałów; też: zawartość takiego naczynia; zagłębienie terenu wypełnione wodą. Nie wynika z tej definicji aby pojęcie zbiornika odpowiadało wyłączenie silosom." (...) "Dlatego należy zgodzić się z poglądem, że pojęcie zbiornika w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. obejmuje te obiekty ziemne, które służą magazynowaniu określonych substancji, najczęściej w formie płynnej. Chodzić może zatem o bezodpływowe zbiorniki na nieczystości, zbiorniki retencyjne, czy też dużych rozmiarów oczka wodne lub stawy. W dotychczasowym orzecznictwie sądowoadministracyjnym taki kierunek nadawania znaczenia omawianemu wyrażeniu nie budził zresztą dotąd wątpliwości (por. wyroki NSA: z 7 marca 2017 r., II OSK 779/16; z 12 września 2014 r., II OSK 595/13; z 8 października 2013 r., II OSK 1077/12; z 30 stycznia 2007 r., II OSK 246/06). Objęcie zakresem pojęcia "zbiorniki" obiektów ziemnych powstałych w wyniku wykonania robót budowlanych nie wyczerpuje jednak znaczenia przywołanego terminu. Definicja budowli została skonstruowana na podstawie wyliczenia obiektów stanowiących budowlę, która ma charakter otwarty, o czym wyżej była mowa. Dlatego w orzecznictwie sądowoadministracyjnym zasadnie przyjęto, że do zbiorników jako budowli w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. kwalifikują się silosy. Jednak wbrew twierdzeniom zawartym w skardze kasacyjnej brak jest podstaw do przyjęcia, że w przywołanym przez skarżącego orzecznictwie sądowym utożsamiano zbiornik wyłącznie z silosem. Co prawda, w przywołanym w skardze kasacyjnej w wyroku NSA o sygn. akt II FSK 329/20 wskazał, że w art. 3 pkt 3 u.p.b. ustawodawca pośród obiektów budowlanych stanowiących budowlę wymienił zbiorniki, a w kategorii XIX załącznika do tej ustawy dookreślił, iż do tej kategorii obiektów budowlanych zalicza się zbiorniki przemysłowe, jak silosy. Jednak tej tezy nie należy interpretować w ten sposób, że zbiornikiem może być tylko silos."

Kolejnymi urządzeniami wymienionymi przez Wnioskodawcę są:

1. kontener/barak (Nr inwentarzowy BR-806/01/2017);
2. kontener socjalny (Nr inwentarzowy BR-806/02/2020);
3. kontener socjalny (Nr inwentarzowy BR-806/03/2020).

W tej kwestii organ podatkowy również nie może zgodzić się z Wnioskodawcą, gdyż obiekty kontenerowe zostały jasno wymienione w u.p.b. art. 3 pkt 5, który stanowi: „tymczasowy obiekt budowlany – należy przez to rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice,

kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, **obiekty kontenerowe**, przenośne wolno stojące maszty antenowe."

Kontenery stanowią zatem kategorię pojęciową tymczasowych obiektów budowlanych. Trzeba zaznaczyć, że kategoria obiektów budowlanych, do której odsyła ustawodawca podatkowy przy definicji budynku i budowli, a która została wskazana w art. 3 pkt 5 u.p.b. odnosi się do pojęcia budynku, budowli i obiektu małej architektury. W tym zatem zakresie wyliczenie ma charakter wyłączny. Tymczasowe obiekty budowlane nie stanowią odrębnych obiektów budowlanych i podlegają kwalifikacji w ramach tych, które zostały tam wskazane.

Dowodem popierającym to stanowisko jest Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2020r. sygn. akt III SA/Wa 508/20, który stwierdził, że: „Tymczasowe obiekty budowlane nie tworzą osobnej kategorii, a są odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają cechę czasowości użytkowania albo cechę nie połączenia trwałego z gruntem i w związku z tym będą stanowić tymczasowe obiekty budowlane.” Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2020r. sygn. akt I SA/Łd 132/20 stanowi również, że: „Jeżeli tymczasowy obiekt budowlany został z nazwy wskazany w przepisach prawa budowlanego (ustawie lub załączniku do niej), w szczególności wymieniony w art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane, to powinien podlegać opodatkowaniu, chyba, że jest obiektem małej architektury. Sposób określenia przedmiotu opodatkowania na potrzeby podatku od nieruchomości, którego nikt do tej pory nie zanegował w kontekście jego zgodności z przepisami konstytucyjnymi, wskazuje, że tymczasowy obiekt budowlany, który nie jest budynkiem ani obiektem małej architektury, podlega opodatkowaniu jako budowla, o ile związany jest z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust 1 pkt 3 u.o.p.o.l.”

Wnioskodawca twierdzi również, iż wymienione wyżej urządzenia nie są budowlami, gdyż nie są trwale związane z gruntem. Organ podatkowy twierdzi, że określenie "trwale związane z gruntem" nie zostało zdefiniowane zarówno w u.o.p.o.l., jak również w u.p.b., dlatego w świetle utrwalonego orzecznictwa należy przyjąć jego językowe rozumienie. Na potwierdzenie tej tezy można przytoczyć wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2020 roku, sygn. Akt II OSK 526/18, w którym wskazano, że: "o braku trwałego związania z gruntem nie świadczy fakt posadownienia ww. inwestycji na bloczkach betonowych (cegłach). Istnienie fundamentów nie jest jedynym wyznacznikiem kwalifikacji prawnej budynku jako trwale związanego z gruntem, ponieważ aktualnie dostępne środki techniczne pozwalają także na zastosowanie innych rozwiązań technicznych pozwalających na trwałe związanie obiektu budowlanego z gruntem. Chodzi bowiem o to, aby obiekt budowlany opierał się naturalnym siłom przyrody, na co też wielokrotnie wskazywano w ugruntowanym orzecznictwie, jeśli chodzi o kwalifikację w zakresie trwałego związania z gruntem. W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, iż cecha "trwałego związania z gruntem" sprowadza się do posadowienia obiektu na tyle trwale, by zapewnić mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym, mogącym go zniszczyć lub spowodować przesunięcie czy przemieszczenie w inne miejsce."

Zgodnie z powyższym organ podatkowy utrzymuje stanowisko, iż urządzenia wymienione we wniosku spełniają funkcje budowli.

pouczenie:

Na niniejszą interpretację Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Olsztynie, w terminie 30 dni od dnia

doręczenia interpretacji – (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.). Skargę wnosi się, za pośrednictwem Burmistrza Miasta Braniewa (art. 54 § 1 i § 2 cytowanej wyżej ustawy).

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej, przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004r. O podatku od towarów i usług;
3. z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Otrzymują:

1. adresat
2. a/a

¹ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w następujących Dziennikach Ustaw: Dz. U. z 2020 r. poz. 2320, Dz. U. z 2021 r. poz. 2262, poz. 2076, poz. 2105, poz. 2328.